

ชุด ทายาททะเลทราย

เจ้าชาย หนุ่มเนื้อหอม

เมวิษา

“**ฉัน**มาไม่ถูกเวลาหรือเปล่าคะ” เธอถามด้วยความกระอักกระอ่วนใจ

“แต่ดูเหมือนคุณจะไม่สนใจ ไม่ว่าจะสะดกหรือไม่อยู่แล้ว ไม่ใช่หรือ” น้ำเสียงนุ่มๆ หากแต่แฝงไว้ซึ่งความท้าทายตั้งขึ้นจากทางด้านหลัง “ตั้งแต่ตอนที่คุณเดินจากถนนเข้ามาในนี้ และบอกว่าอยากพบผม เหมือนกับผมเป็นคนทีใครอยากจะมาเจอก็เจอได้ ง่ายพอๆ กับการเปิดก๊อกน้ำอย่างนั้นนะ”

ดารินลุกขึ้นยืนและหันหน้าไปมองเขา เธอกำลังจะอ้าปากขอโทษเหมือนที่เคยชักซ้อมมา ทว่าคำพูดเหล่านั้นกลับถูกริมฝีปากของเธอปิดเอาไว้เสียสนิท

แน่ล่ะ มีคนเคยเล่าให้ฟังเสมอๆ ว่าเพลย์บอยขึ้นชื่ออย่างเขานั้นหน้าตาดีอย่าบอกใคร แถมชื่อเสียงที่ติดตัวเขามาก็ใช้อย่อย

แต่การได้มาเจอตัวจริงเสียงจริงของราอูล เดอ ซาบลัง เป็นครั้งแรกนั้น ทำเอาเธอถึงกับอึ้งอยู่กับที่กันเลยทีเดียว จะเรียกว่าอึ้งก็เกินไปเลยก็ได้ เธอไม่คิดว่าตัวเองจะเป็นได้ขนาดนี้เสียด้วยซ้ำ ดารินกะพริบตามองเขาเหมือนคนไร้สมอง เหมือนผู้หญิงที่ไม่เคยเห็นหน้าเขามาก่อนในชีวิต แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่อย่างนั้น ที่เธอเป็นแบบนี้ก็เพราะไม่เคยเห็นใครที่ละม้ายคล้าย เขา มาก่อนในชีวิต

“โอ้อ้อไม่ได้ลืมอะไรใช่ไหมแฮรี่?” เขาพิมพ์คำถามด้วยน้ำเสียง
เขิกขี้เลื่อยเชื่อ จนบางครั้งหลายๆ คนถึงกับถามว่าเขาอ่านสปอตวิทยุเป็น
งานอดิเรกหรือเปล่า

4 มีนาคม | ราอูลใช้นิ้วแกว่งกางเกงชั้นในตัวจิ๋วในมือไปมา ก่อนจะเลิกคิ้วสี
ดำสนิทคล้ายกับว่ากำลังสงสัยอย่างที่สุด ไปที่สาวผมบลอนด์ที่ยืนทำหน้า
บูดอยู่ใกล้ๆ

แน่ละ คำตอบของเขาคือไม่ คนอย่างราอูล เดอ ซาบลัง คนนี้ไม่
จำเป็นต้องพาตัวเองเข้าไปยุ่งวายในวงการ เพราะรายได้ที่มีทุกวันนี้ก็มาก
มายมหาศาลพออยู่แล้ว

ครั้งเดียวเท่านั้นที่เขาใช้ใบหน้าอันหล่อเหลาคุมค่าย และร่างกาย
แข็งแรงกำยำในการหาประโยชน์เข้าตัว นั่นก็คือตอนที่โดนทาบทามจาก
แมวมองตั้งแต่สมัยยังวัยรุ่น ตอนนั้นเขาเดินเล่นอยู่แถวย่านฌองเอลิเซ่
และได้รับการติดต่อให้ไปถ่ายโฆษณาผลิตภัณฑ์หลังโกนหนวดยี่ห้อหนึ่ง
ด้วยค่าตัวสูงลิ่ว แม้ผลตอบรับการจากถ่ายทำโฆษณาครั้งนั้นจะประสพ-
ความสำเร็จอย่างล้นหลาม และมีข้อเสนออื่นๆ หยิบยื่นเข้ามาอีกมากมาย
แต่เขากลับตัดสินใจหันหลังให้กับวงการ ใช้เงินก้อนที่ได้มาลงทุนเปิด

¹ แฮรี่ ภาษาฝรั่งเศส แปลว่า ที่รัก

บริษัทอสังหาริมทรัพย์ของตัวเอง

จนถึงวันนี้มันกลายเป็นบริษัทที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในโลกไปแล้ว

ริมฝีปากของสาวผมบลอนด์เผยอ้า

“คุณไม่อยากจะเล่นเกมนั้นแล้วหรือ” เธอถามด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

สีหน้าของราอูลยังคงเรียบเฉยไม่เปลี่ยนแปลง

หลังเลิกกันไปตั้งแต่นั้นแล้ว เธอไม่คิดว่าเขาจะเปลี่ยนแปลงบ้างเลยหรือไง เธอจะให้เขายังคงเป็นเหมือนเดิมแทนที่จะก้าวไปข้างหน้า? เธอยังกลัวคิดว่าเขายังมีความรู้สึกใดๆ เกิดขึ้นได้อีก เมื่อเห็นหน้าตอนเธอบอกว่าขอแวะเข้ามาดื่มกาแฟและแค่อยาก ‘คุยกัน’ เท่านั้น แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นว่าเธอกำลังทิ้งชิ้นส่วนสำคัญ ที่ใช้ปกปิดอวัยวะเบื้องล่างไว้บนพื้นไม้เกาแก้วสวยงามไร้ที่ติ และได้รับการขัดถูอย่างดีในอพาร์ทเมนต์สไตล์ปารีสของเขานั่นหรือ

ริมฝีปากของเขายังคงขึ้นเป็นรอยยิ้มเยาะ แพนเก่าบางคนก็น่าเบื่อ จะมีอะไรดีับอารมณ์คนเราได้เท่าการนึกถึงตอนมีเซ็กส์กับผู้หญิงที่คุณเบื่อที่สุดอีกบ้างไหม

แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ตอนเธอโทรฯมาหาเมื่อวาน เขาก็ตอบรับคำชวนอย่างง่ายดาย คิดว่าหนึ่งปีที่เลิกกันไปน่าจะนานพอที่เธอและเขาสามารถกลับมานั่งดื่มด้วยกันเป็นปกติได้อีกครั้ง

แต่ทันทีที่เห็นแววตาและทำนองดื่มกาแฟที่เปิดเผยใจครีမ်ของเธอแล้ว เขาก็พอเดาได้ว่าเธอมาหาเพราะอะไร และถึงกับถอนหายใจเสียด ผู้หญิงบางคนก็ร้อนเกินจะทน

“ถึงจะพลิกแพลงแค่ไหน แต่ผมว่าเราเหนื่อยกับเกมที่เราเล่นกันมาตั้งนานแล้วไม่ใช่หรื” เขาตอบเรียบๆ ดวงตาสีดำส่องประกายวิบวับ “คุณ

พยายามได้ดีมากแश्य แต่ผมว่าคุณน่าจะลองไปพยายามกับผู้ชายที่ชอบคุณ พอๆ กับที่คุณชอบเขาดีกว่า"

"ราอูลคะ..."

เขาหยุดคำพูดของเธอด้วยการส่ายหน้า "คุณบอกว่าต้องรีบไปขึ้นเครื่องไม่ใช่เหรอ?"

ราอูลเห็นแววลังเลปรากฏขึ้นบนใบหน้าสวยหวานของเธอแวบหนึ่ง เธอคงกำลังสงสัยว่าทำไมเขาถึงปฏิเสธโอกาสมีเช็กซ์แสนง่ายดายแบบนี้ แต่ด้วยความที่เป็นคนฉลาดหลักแหลม หรือเกิดนึกขึ้นมาได้ว่ายังไ้เขาก็คงไม่เล่นด้วยแน่ การปิดปากเงียบดูจะเป็นการดีกว่า เพราะเธอยังมีโอกาสได้เดินเซ็ดหน้าออกจากที่นี่ไปอย่างมีศักดิ์ศรี

เธอจึงยกไหล่ เอื้อมมือคว้าชั้นในตัวจีวมาจากมือเขา ก่อนจะบิดตัวน้อยๆ และก้มลงสวมมันเข้าไปใต้กระโปรงผ้าไหมร้อยเปอร์เซ็นต์ ภาพนี้เองที่ทำให้เอารอูลกระตุกจนเกือบจะเปลี่ยนใจแล้วเสีย

ถ้าเขาคิดจะทำจริงมันก็คงง่ายดายเสียจนน่าหัวเราะ เพราะอีกด้านหนึ่งของระเบียบนั้นเชื่อมต่อเข้าไปถึงห้องนอน ที่มีเตียงขนาดใหญ่ปูด้วยผ้าฝ้ายเนื้อละเอียดจากอียิปต์ และเมื่อมองลงไปก็将会เห็นวิวทิวทัศน์ของแม่น้ำเซน

ราอูลเป็นเจ้าของตึกหลังนี้ทั้งหมด ด้านล่างเขาสร้างเป็นอาคารที่ทำงานขนาดใหญ่ ส่วนห้องเพนท์เฮาส์นั้นเขาทำเป็นอพาร์ทเมนต์หรูพร้อมห้องนอน เขาให้เหตุผลกับตัวเองว่าในบางเวลาที่ต้องทำงานจนติดดิน เขาก็อยากจะมีที่ไว้ให้ซุกหัวนอน เพราะไม่ชอบไปเช่าโรงแรมนอนสักเท่าไร

แต่คนทั้งเมืองต่างรู้ว่าเขามักจะพาผู้หญิงมาสนุกด้วยกันที่น้เสมอ สิ่งนี้ยิ่งทำให้ชื่อเสียงของราอูลโด่งดังในฐานะนักรักผู้ยิ่งใหญ่มากขึ้นเรื่อยๆ

เขาเป็นผู้ชายที่ต้องได้แต่สิ่งที่ดีในชีวิตเสมอ และก็ทำงานหนักเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ

เขาหันออกไปนอกหน้าต่าง และมองลงไปยังแม่น้ำกว้างใหญ่ที่กำลังเปล่งประกายระยิบระยับ สะท้อนแสงแดดยามบ่ายเบื้องล่าง

จากตรงนั้นเขามองเห็นเรือหลายลำ กำลังแล่นเอื่อยๆ อยู่บนผิวน้ำเรียบเป็นมัน บรรทุกนักท่องเที่ยวยาวที่พากันตื่นตาตื่นใจไปกับอนุสาวรีย์อันสวยงามที่ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ

ปารีสทำให้เราทุกคนรู้สึกแบบนั้นได้เสมอ ความรู้สึกตื่นตาตื่นใจนั้นแทรกซึมลงไปในสายเลือด รวมถึงหัวใจและจิตวิญญาณของเขาเสียแล้ว ที่นี้ดึงดูดใจเขาได้มากกว่าผู้หญิงคนไหนในโลก เขานิ่งหน้าเล็กน้อยหลังจากลองพยายามแล้วก็ยังนึกไม่ออกว่าครั้งสุดท้ายที่ได้เมคเลิฟกับใครสักคนผ่านมานานเท่าไรแล้ว

ถ้าอย่างนั้นจะปฏิเสธเธอไปทำไมล่ะ? เสียงหนึ่งดังขึ้นในหัว คงเพราะเธอร่ายเงาไปสำหรับเขา ราอูลไม่ชอบอะไรที่ได้มาง่ายเกินไป และคงเพราะไม่มีอะไรในโลกที่เป็นอย่างนั้น

“ฉันคงไม่มีโอกาสเจอคุณอีกแล้วใช่ไหมคะ ราอูล?”

เสียงของสาวผมบลอนด์ดังแทรกเข้ามาในความคิด เขาค่อยๆ หันกลับมาและหรีตามองเธอ รู้ดีว่าเสน่ห์ของเธอในความคิดนั้นเขาจืดจางไปแล้วตลอดกาล

เขาไม่แปลกใจที่ตัวเองคิดแบบนี้ เพราะไม่ว่าผู้หญิงที่ควงจะสวยหรือประสบความสำเร็จมากแค่ไหน แต่ความต้องการของเขาก็จืดจางลงได้เสมอ

ในเมื่อเขาสามารถเอาชนะใจพวกเธอเหล่านั้นได้แล้ว จะต้องทนต่อไปเพื่อประโยชน์อะไร? ความท้าทาย...ใช่แล้ว...ความท้าทายนั่นเอง

เมื่อไหร่ที่เขาได้ครอบครองคนหนึ่งแล้ว ก็มักจะมีอีกคนไว้รอให้เข้าไปค้นหา...

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันนะ แชรี” เขาพิมพ์คำตอบ และยกไหล่อย่างเกียจคร้าน “บางทีผมอาจจะโชคดีได้บินไปนิวยอร์ก ถึงตอนนั้นเราอาจจะไปดินเนอร์ด้วยกันสักมื้อก็ได้”

ทั้งคู่มองตากัน และต่างรู้แก่ใจว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้เห็นหน้ากัน แล้วเธอยังกล้าคิดจะหวังอะไรอีกนั้นหรือ เธอขบริมฝีปาก “คุณนี่มันสารเลวตัวจริง รู้ตัวบ้างไหม” เธอพูดเบาๆ

“งั้นเธอ” เขาถามด้วยความสงสัย เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นจากทางด้านหลัง เขาจึงหมุนตัวหันหลังให้เธอเพื่อรับสาย

“ครับ”

เขานึกหน้าเมื่อได้ยินสิ่งที่ผู้ช่วยบอกมาในโทรศัพท์

“มีคนมารอพบคุณอยู่ด้านล่างค่ะคุณราอูล”

โดยไม่นัดหมายล่วงหน้าก่อนนั้นหรือ ราอูลนั่งคิด เขาไม่ใช่คนชอบเซอร์ไพรส์เท่าไร แล้วนี่พวกพนักงานรักษาความปลอดภัยมันหายหัวไปไหนกันหมด

“คงไม่ใช่พวกนักข่าวบ้าๆ อีกนะ” เขาแขวะ เพราะตึกนี้มีการตรวจตราอย่างเข้มงวดตลอดสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา หลังจากหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ยักษ์ใหญ่ของฝรั่งเศสที่ชื่อว่า บองซูร์! ตีพิมพ์ภาพแอบถ่ายจากระเบียงบ้านคนดังออกเผยแพร่ และภาพของราอูลกำลังจั่วเจียปลดกระดุมกางเกงยีนส์ตัวเก่าสีซีดออกจากตัวที่ตีพิมพ์อยู่ในนั้น ก็กลายเป็นจุดสนใจของคนทั้งประเทศภายในพริบตา หญิงสาวมากมายพากันดาวน์โหลดรูปของเขาจากอินเทอร์เน็ต เขาต้องให้ทนายประจำตัวอ้างกฎหมายความเป็นส่วนตัวที่มีอยู่ทั้งหมดยื่นฟ้องศาล

“ไม่ใช่ค่ะ คนนี้ไม่ใช่ข้า” ผู้ช่วยเขาตอบกลับมา
 “ถ้าฉันเขาเป็นใคร ต้องการอะไร” เขาตวัดเสียงถาม
 “เธอค่ะ เธอไม่ได้พูดอะไรเลย บอกแต่ว่าต้องการคุยกับคุณเป็น
 การส่วนตัว”

“อ้อเธอ” ราอูลลดเสียงลง “ผมรู้จักเธอมาก่อนไหม”

“เธอบอกว่าไม่รู้จักค่ะ”

“เธอ” เขารู้ว่าผู้ช่วยไม่ได้กันแซกแปลกหน้านิรนามคนนั้นให้พ้น
 ระยะได้ยินการสนทนา ปกติราอูลมักจะจ้องคนด้วยสัญญาญาณและ
 ความไวใจ เขาพร้อมที่จะรับฟังความคิดเห็นของคนเหล่านั้นเสมอ

เขาเหลือบตามองแม่สาวผมบลอนด์ด้านหลัง ที่ยังคงตีหน้าบึ้งใส่
 เขาไม่ยอมเลิก เขากำลังสงสัยอยู่เสียว่าจะเดินหลุดไปได้ยังไง

หรือฟ้าประทานแม่สาวนิรนามด้านล่างมาช่วยเขาเสียก็ไม่ว่า เพื่อ
 ที่ว่าเขาจะได้มีเหตุผลเหมาะๆ ในการพาตัวเองออกไปให้พ้นจากสถาน-
 การณ์พิลึกพิลั่นตรงนี้ได้

“บอกให้เธอรอก่อน” เขาพูดเรียบๆ “เดี๋ยวผมลงไป ถ้าเสร็จธุระ
 ข้างบนแล้ว” จากนั้นเขาก็วางโทรศัพท์

แม่สาวผมบลอนด์หันมามองเขา และพยักหน้าช้าๆ อย่างใคร่-
 ครวญ

“คุณมีคนอื่นแล้ว แน่ละคุณต้องมีอยู่แล้ว ฉันนี่มันโง่ๆ” เธอแค้น
 หัวเราะ “แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอุตสาหะหวังว่าอีกหนึ่งปีต่อมาคุณจะได้เจอ อาจ
 จะพร้อมลงหลักปักฐานกับฉัน และฉันก็ได้แต่หวังว่าเราจะกลับมาเป็น
 เหมือนเดิมได้อีก”

เงาของเธอพาดผ่านหน้าเขาไป “ผมไม่เคยสัญญาอะไรกับคุณนะ
 แน่นๆ ผมไม่คิดว่าคุณจะกลายเป็นปัญหา”

“ก็แค่ปัญหา” เธอพูดเสียงนุ่ม “คุณมักสร้างปัญหาเสมอ เพราะคุณนะมันดีเกินไป ลาก่อนค่ะราอูล ชอบคุณสำหรับความทรงจำ” แล้วเธอก็เดินเซิดหน้าออกจากห้องไป

ราอูลหรีตามองลิฟท์ไม้ตัวเก่าส่งเสียงเอี้ยต้อดยามเคลื่อนตัวขึ้นมา เพื่อที่จะพาเธอลงไปส่งด้านล่าง

นี่เขาทำตัวน่าเกลียดเกินไปหรือเปล่า? ไม่นะ เขาคิดว่าไม่ ถ้าวันนี้เขาตักตวงเอาผลประโยชน์จากเรือนร่างของเธอเสร็จแล้วค่อยเอ่ยปากไล่เธอออกไปแบบนี้สิ ถึงจะเรียกว่าทุเรศ ความปรารถนาที่เกิดขึ้นทำให้เขาหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก รู้ดีว่าผู้ชายคนอื่นคงตราหน้าหาว่าเขามันโง่สันดี

แต่ราอูลระวังตัวในเรื่องนี้มาก เขาค่อนข้างจริงจังในการเลือกคู่ครองโดยมีกฎหลักๆ ไว้พิจารณาอยู่สองข้อซึ่งก็คือ เธอคนนั้นจะต้องหน้าตาสวยจัด และในความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจะไม่มีความรู้สึกพิเศษหรือแม้แต่คำมั่นสัญญาใดๆ ทั้งสิ้น

เขาจะประกาศเจตนารมณ์ชัดเจนตั้งแต่แรกว่า เขาไม่สนเรื่องความรักและไม่คิดจะแต่งงาน เขามีประสบการณ์ในเรื่องพวกนี้มาเพียยน้อยนิด และไม่คิดจะเรียนรู้ต่อไป ถ้าใครคิดจะเปลี่ยนใจเขาให้ได้ละก็จะได้พบกับความผิดหวังและเสียใจกลับไปทุกราย

เขายกมือขึ้นเสยผม ความต้องการที่เกิดขึ้นนั้นค่อยๆ หึ่งตัวตกตะกอนลงทีละน้อย อีกไม่นานความทรงจำเกี่ยวกับตัวเธอคนนี้ก็จางหายไป เขาน่าจะบอกให้ผู้ช่วยเอากาแฟขึ้นมาให้ และน่าจะนั่งฟังเรื่องที่หญิงสาวนิรนามผู้นั้นตั้งใจจะบอกกับเขา

เสร็จแล้วเขาก็จะกลับบ้าน และอาบน้ำอุ่นๆ ได้ฝึกบู้ดักพิทใหญ่เพื่อที่จะออกไปเดินเอร์นอกบ้าน ราอูลสรุปสั้นๆ และยืมให้กับเงาสะท้อน

ของตัวเองในกระจก

รสชาติของอิสรภาพนั้นอร่อยล้ำที่สุดแล้วมิใช่หรือ?

ดารินนั่งลงบนด้านหนึ่งของโซฟาสีแดงสด ขณะกวาดตามองไปรอบห้องและฟังเสียงชุดสูทราคาแพงที่เธอใส่มาครูดกับหนังของโซฟาที่ยืดไถ่เป็นที่ยึดมั่นในตอนนี

สองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา เธอมีโอกาสดำเข้าไปในสถานที่หรูหราหลายต่อหลายแห่ง รวมถึงเข้าพักในพระราชวังเก่าแก่ของประเทศอันไกลโพ้น ซึ่งมีความน่าตื่นตาตื่นใจอย่างที่สุดมาแล้วด้วย เธอคิดว่าที่นั่นยังไม่ถือว่าเป็นที่สุด ที่ทำงานของราอูล เดอ ซาบลัง ที่ตึกนี้ใกล้เคียงกับความเป็นที่สุดยิ่งกว่า

ห้องขนาดใหญ่ที่เธอนั่งอยู่ให้ความรู้สึกไม่ต่างจากบ้านหลังอลังการ มากกว่าจะเป็นศูนย์บัญชาการขององค์กรที่ประสบความสำเร็จอย่างเหลือเชื่อ ผนังสีครีมทาสีดำนให้ความรู้สึกหรูหรา โคมไฟแฟนเตสียที่ส่องแสงระยิบระยับอยู่บนเพดานสูงนั้นสวยงามเสียจนไม่กล้าประเมินราคา ส่วนภาพวาดสีน้ำมันเก่าแก่รูปม้าและชายฝั่งแม่น้ำที่แขวนอยู่นั้นสร้างความรู้สึกแข็งแกร่งและพลังให้กับสถานที่ซึ่งมาอีกมากทีเดียว

ดารินค่อยๆ ใช้ปลายนิ้วกรีดกระโปรงผ้าไหมตัวใหม่ให้เข้าที่ ยังกุ่นเคยกับสัมผัสที่ได้รับไม่หาย การได้ลูบไล้วัตถุที่ให้ความรู้สึกดีๆ เช่นนี้ทำให้เธอสะท้านไปทั้งตัว แต่เมื่อเนื้อผ้าราคาแพงผืนนี้สัมผัสกับผิวหนังยามสวมใส่แล้ว เธอกลับรู้สึกแปลกๆ อย่างไรบอกไม่ถูก

เธอกำลังกลัว หรืออีกคำว่าเครียดน่าจะอธิบายได้เหมาะกว่า ถึงอย่างนั้นเธอก็มั่นใจว่าเตรียมตัวมาพร้อม การเตรียมตัวถือเป็นบทเรียน

หมายเลขหนึ่งอันจะนำไปสู่การเป็นทนายที่ดี ถึงเรื่องอื่นๆ ในชีวิตเธอจะไม่ค่อยประสบความสำเร็จสักเท่าไร แต่กับการเป็นทนายแล้ว ดาริน มุ่งมั่นและทุ่มเททุกวิถีทางเพื่อให้ได้เป็นทนายที่ประสบความสำเร็จสูงสุด

เธอกำลังทบทวนถึงสิ่งที่ได้ยื่นเกี่ยวกับตัวราอูล เดอ ซาบลัง มาเขาเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จระดับโลก เป็นเพลย์บอย และพ่วงตำแหน่งการเป็นสัญลักษณ์ทางเพศของฝรั่งเศสไปแบบไม่เต็มใจ

เขาเป็นผู้ชายที่มีทั้งอำนาจและชื่อเสียง เขาเป็นเจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์มากมายหลายแห่งในปารีส รวมถึงที่ลอนดอนและนิวยอร์ก

เขาเป็นคนที่มั่งคั่งอำนาจและชื่อเสียง เป็นเจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์จำนวนมากทั้งในปารีส ลอนดอนและนิวยอร์ก ล่าสุดหนังสือพิมพ์บางฉบับคาดการณ์ว่าเขาจะเปิดให้บริการสายการบินราคาประหยัดที่สนามบินออร์ลี

ซึ่งนั่นหมายความว่า เขาไม่น่าจะสนใจในสิ่งที่เธอกำลังจะบอกเลยแม้แต่นิดเดียว ถึงแม้มันจะเป็นเงินก้อนโตที่เขาพึงจะได้รับอยู่แล้วก็ตาม จากประสบการณ์ของดารินแล้ว คนเราจะสนใจเงินก็ต่อเมื่อไม่มีมันให้ใช้เท่านั้น

เธอขยับตัวนั่งหลังตรงเมื่อได้ยินเสียงประตูลิฟท์เปิดออก แต่คนที่ออกมาไม่ใช่ราอูล เดอ ซาบลัง แต่เป็นผู้หญิงสวยจัดคนหนึ่งแทน เธอคนนั้นมองมาที่ดารินด้วยสายตาถึงสมเพช กิ่งจิจฉา

“เธอจำ...จำคำแนะนำของฉันเอาไว้แล้วกัน” เธอพูดซ้ำๆ “เขาเก่งเรื่องบนเตียงก็จริง แต่ผู้ชายอย่าง เดอ ซาบลัง นะหายนะชัดๆ!”

“ฉันจะจำเอาไว้ค่ะ” ดารินตอบอย่างสุภาพ แม้หัวใจจะเต้นตึกตักแทบจะทะลุออกมานอกอก เมื่อรวมกับความเครียดที่ก่อตัวขึ้นก่อนหน้า

ผู้ช่วยท่าทางคล่องแคล่วของราอูลผุดลุกขึ้นเตรียมพร้อม รวากับว่าเธอกำลังจะพุ่งเข้าชนแม่สาวผมบลอนด์ในเกมรักบี้ แต่เธอคนนั้นเดินตัวปลิวออกจากประตูแก้วแบบหมุนรอบไปเสียแล้ว ผู้ช่วยสาวผู้นั้นเลยหันมาทำหน้าคล้ายๆ กับจะบอกว่า *เชื่อเขาเลยไหมล่ะ* กับเธอแทน ก่อนจะยกไหล่และทรุดตัวลงนั่งอีกครั้งหนึ่ง

ดาร์รินกะพริบตา พูดยตามตรงก็คือเธอไม่มีประสบการณ์ได้สัมผัสกับโลกด้านที่ผู้หญิงคนหนึ่งเดินกระพืดกระพือตออกจากออฟฟิศหรูหราแบบนี้ แคมยังประกาศความสามารถเรื่องเช็ทซ์ของผู้ชายคนหนึ่งเข้าหูเธอเสียด้วย!

“ฉันมาไม่ถูกเวลาหรือเปล่าคะ” เธอถามด้วยความกระอักกระอ่วนใจ

“แต่ดูเหมือนคุณจะไม่สนใจ ไม่ว่าจะสะดวกรหรือไม่อยู่แล้วไม่ใช่หรือ” น้ำเสียงนุ่มๆ หากแต่แฝงไว้ซึ่งความท้าทายดั่งขึ้นจากทางด้านหลัง “ตั้งแต่ตอนที่คุณเดินจากถนนเข้ามาในนี้ และบอกว่าอยากพบผม เหมือนกับผมเป็นคนที่ไม่อยากเจอก็เจอได้ ง่ายพอๆ กับการเปิดก๊อกน้ำอย่างนั้นนะ”

ดาร์รินลุกขึ้นยืนและหันหน้าไปมองเขา เธอกำลังจะอ้าปากขอโทษเหมือนที่เคยชักซ้อมมา ทว่าคำพูดเหล่านั้นกลับถูกริมฝีปากของเธอปิดเอาไว้เสียสนิท

แน่ล่ะ มีคนเคยเล่าให้ฟังเสมอๆ ว่าเพลย์บอยขึ้นชื่ออย่างเขานั้นหน้าตาดีอย่าบอกใคร แคมชื่อเสียงที่ติดตัวเขามาก็ใช่ย่อย

แต่การได้มาเจอตัวจริงเสียงจริงของราอูล เดอ ซาบลัง เป็นครั้งแรกนั้น ทำเอาเธอถึงกับอึ้งอยู่กับที่กันเลยทีเดียว จะเรียกว่าอึ้งก็ไปเลยก็ได้ เธอไม่คิดว่าตัวเองจะเป็นได้ขนาดนี้เสียด้วยซ้ำ ดาร์รินกะพริบตามอง

เขาเหมือนคนไร้สมอง เหมือนผู้หญิงที่ไม่เคยเห็นหน้าเขามาก่อนในชีวิต แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่อย่างนั้น ที่เธอเป็นแบบนี้ก็เพราะไม่เคยเห็นใครที่ละม้ายคล้าย เขา มาก่อนในชีวิต

เขาค่อยๆ แยกขาสองข้างออกจากกัน มือทั้งสองข้างวางลงบน สะโพกเล็กๆ อย่างถนัด ท่ายืนของเขาไม่ต่างจากผู้ชายที่มีความมั่นใจสูงมากคนอื่นๆ ในโลก มันแสดงออกซึ่งเสน่ห์ทางเพศและความน่าเชื่อถือในเวลาเดียวกัน

เธอเคยเห็นรูปของราอูล เดอ ซาบลัง มาก่อนหน้านี้ เซ็ทนั้นเป็น ภาพขาวดำทั้งหมด เธอยังจำความโค้งเป็นจะงอยของจมูกเขาได้ติดตาม และคิดว่ามันไม่น่าพิศมัยเอาเสียเลย แกมริมฝีปากที่เปี่ยมไปด้วยทั้งเสน่ห์ และความโหดร้ายคู่กันอีก ดูเหมือนในนั้นผิวเขาจะคล้ำกว่าสีผิวปกติของคนประเทศนี้ทั่วๆ ไป ตอนนี้อยู่แล้วเพราะอะไร แต่ที่เธอไม่ได้คาด คิดมาก่อนว่าจะเจอก็คือตัวเป็นๆ ของเขาที่แสนจะ...จะ...

เธอรู้สึกแปลกประหลาดอย่างบอกไม่ถูก

เธอกำลัง ตกตะลึง นั่นเอง

ผิวสีแทนของเขาตัดกับสูทสีอ่อนคัดตั้งเนียบฝีมือประณีต และยัง ถูกขับให้เด่นขึ้นด้วยเสื้อเชิ้ตและเน็คไทผ้าไหม ถึงเขาจะใส่เสื้อเนียบหรู แบบที่คนทั่วโลกหวังว่าจะได้เห็นจากผู้ชายฝรั่งเศส แต่เรือนร่างกำยำและ สูงใหญ่ของเขานั้นดูจะ เกือบเกินไปไม่เหมาะที่จะสวมใส่เสื้อผ้าราคาแพง เหล่านี้

จริงๆ แล้วเขาควรใส่อะไรที่เก๋สมตัว อะไรที่ค่อนข้างเรียบ หรือ ไม่ก็...ก็...

หรือไม่ก็ไม่ควรใส่อะไรเลย!

ให้ตาย นี้อะไรดลใจให้เธอคิดอะไรแบบนี้? ปกติดารินไม่ได้เป็น

คนหัวไว คิดถึงเรื่องอะไรพวกนี้ได้เร็วนัก แล้วความรู้สึกที่กำลังเกิดขึ้นกับเธอนั้นมีทั้งเข้มแข็งและอ่อนแอพร้อม ๆ กันอย่างนั้นหรือ? ดวงตาของเธอเบิกโพลง ด้วยตกใจสุดขีดกับสิ่งที่ตัวเองคิด แต่ขณะเดียวกันก็ไม่อาจบังคับตัวเองให้ละสายตาไปจากหน้าเขาได้

ดูเหมือนเขาจะเป็นศูนย์กลางของห้องได้ง่ายดาย เมื่อดูจากอำนาจบางอย่างที่แผ่กระจายออกมาจากตัว แต่ดวงตาเขาต่างหากล่ะที่ดึงดูดสายตาเธอที่สุด ดวงตาสีดำสนิทส่อแววหลักแหลมคู่่นั้นทำเอาเธอถึงกับยืนตะลึงงันอยู่กับที่ เพราะมันฉายแววเย็นชาและโหดร้ายมากที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นมา

“คุณยังไม่ตอบคำถามผมเลย” เขาวิจารณ์ “ผมนึกว่าคุณที่บุ่มบ่ามพอที่จะเดินเข้ามาที่นี่ และขอพบราอูล เดอ ซาบลัง คงจะมีเรื่องพละมเป็นล้าน ๆ อย่างให้ฟัง”

แต่ที่คุณมัวแต่ใช้สายตาลวนลามผม เขาคิด แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ค่อยแปลกใจกับเหตุการณ์แบบนี้สักเท่าไร

ดาร์รินพยายามดึงตัวเองกลับมาสู่สถานการณ์ปัจจุบันอย่างสุดความสามารถ ว่าตัวเองมาที่นี่เพื่ออะไร

“ฉันทราบดีค่ะว่าการขอเข้าพบครั้งนี้ออกจะจุกจิกไปนิด” เธอยอมรับ

เธอเป็นคนอังกฤษนี่เอง “คนประเทศคุณมีนิสัยแบบนี้กันทุกคน” เขาวิจารณ์เรียบ ๆ “นี่คุณมาขายอะไร”

เธอจ้องเขาเต็มตาด้วยความตกใจสุดขีด แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าชุดนี้ แล้วเธอดูเหมือนเซลล์ขายของตรงไหนกัน ราคาของมันพอ ๆ กับเงินที่เธอทำงานหามาทั้งเดือนเชียวนะ

“ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอกค่ะ”

เขามองเธอด้วยสายตาแสดงความสงสัย ขณะที่หัวสมองทำงานอย่างหนัก เขาเคยพบเธอมาก่อนหรือเปล่า

ไม่หรอก ถ้าเคยเจอกันเขาก็น่าจะทำได้ เขาใช้สายตาสำรวจเร็วๆ ครั้งหนึ่งเพื่อประเมินเธอ แต่รู้สึกเป็นอะไรที่ค่อนข้างยากเอากการ สูดหายใจได้แต่งเพราะไม่แน่ใจว่าอะไรที่ทำให้เธอคนนี้...ดู แตกต่างจากคนอื่น ๆ เขานึกหน้าอย่างครุ่นคิด

เพราะผมของเธอหรือเปล่า ผมตกหนาสีแดงเข้มเปล่งประกายขับให้ผิวของเธอขาวเสียจนเกือบเท่าความขาวของหิมะ ผิดกับสีหน้าเอาจริงเอาจังนั้นลึบลับ หรือจะเป็นดวงตา เขาแน่ใจว่าไม่เคยเห็นตาใครสวยเท่ากับตาเธอมาก่อนในชีวิต เพราะมันกลมโตและเขียวใส รวากับมรกตขึ้นที่แพงที่สุดที่วางขายในร้านเพชรบนอเวนิว จอร์จที่ห้า ใกล้เคียงกันนี่เอง

รูปร่างเธอแบบบาง แต่เป็นผู้หญิงที่แต่งตัวไม่ทันสมัยเอาเสียเลย ทรวงอกเธอกลมกลิ้ง เอวคอดกั้วรับกับสะโพกผายได้ส่วน เห็นได้ชัดเจนว่าเธอพยายามแต่งตัวให้รับกับรูปร่าง เธอสวมสูทมาหาเขา เป็นสูทผ้าไหมสีแดงอุ่นที่ตัดอย่างประณีตสวยงาม เข้าคู่กับรองเท้าส้นสูงซึ่งทำจากหนังที่นุ่มและเชิ้ตที่ที่สุดที่เขาเคยเห็น ความลาดเอียงของมันเน้นข้อเท้าเล็กๆ ของเธอให้เล็กยิ่งขึ้น

จู่ๆ ราวูลก็มีภาพบางอย่างแวบเข้ามาในหัว เป็นภาพที่ข้อเท้าทั้งสองข้างกำลังโอบรัดลำตัวอันเปล่าเปลือยของเขา

เขากลืนน้ำลาย นึกสาปแช่งตัวเองที่ไม่ยอมจัดการอารมณ์ที่เกิดขึ้นเสียให้เรียบร้อยในขณะที่มีโอกาส แต่เขามักจะภูมิใจในตัวเองเสมอที่สามารถระงับความต้องการของตัวเองให้หายไปได้ภายในพริบตา คราวนี้ก็เช่นกัน

“คุณไม่รู้หรือว่าเรามีโทรศัพท์” เขาถามเหน็บด้วยน้ำเสียงที่หวาน

หยดรวน้ำผึ้ง หากแต่ซ่อนพิษเหล็กแหลมไว้ภายใน “คุณไม่คิดหรือว่าควรเข้าพบผมด้วยวิธีปกติ ซึ่งก็คือการนัดล่วงหน้าเสียก่อน”

โดยแลกกับความเสี่ยงที่เขาจะตั้งคำถามว่า ทำไม เธอถึงอยากพบเขานั่นหรือ สู้ยอมให้เขามายืนว่าฉอดๆ แบบนี้ยังดีเสียกว่า เพราะส่วนหนึ่งเธอก็ไม่คิดจะว่าอะไรเขาอยู่แล้วไม่ใช่หรือ

“ฉันทราบดีค่ะ” เธอตอบอย่างระมัดระวัง “แต่ฉันมีเหตุผลบางอย่างที่ต้องเข้าพบโดยผลการแบบนี้”

“อ้อเธอ น่าแปลกใจจริง” เขาหรีตามอง ไม่คุ้นเคยกับกิริยาท่าทางของเธอเอาเสียเลย แต่ก็บอกไม่ได้เหมือนกันว่ามันผิดปกติตรงไหน เพราะเธอไม่แสดงท่าทีว่าหลงใหลได้ปลื้มเขาเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ อย่างนั้นหรือ หรือเพราะเธอไม่แสดงความเคารพนบอบเขามากพอ “คุณเป็นใคร” เขาถามเสียงนุ่ม

ดวงตาสีดำสนิทของเขามองเหมือนจะเผาเธอให้ไหม้เกรียมเป็นถ่านดำ อยู่ๆ ดารินก็รู้สึกไม่มั่นใจในตัวเองขึ้นมาเสียเฉยๆ ความที่เคยได้รับการฝึกให้เป็นคนรู้จักวิธีการตั้งคำถามและแยกแยะข้อมูลเป็นหมวดหมู่อย่างเป็นระบบระเบียบนั้น ตอนนี้นักลบลวงและละอะไม่เป็นท่า เหมือนความคิดของเธอกำลังไหลออกและถูกกรองด้วยตะแกรงอะไรอย่างนั้น

ตอนนี้ที่เธอกังวลที่สุดก็คือดวงตาเปี่ยมเสน่ห์คู่นั้น รวมถึงพลังบางอย่างที่เคลื่อนไหวอยู่รอบตัวเขา และการที่เขาทำให้เธอรู้สึกอยากจะ... จะ...

มันทำให้เธอรู้สึกหมดหวังขึ้นมาเสียเฉยๆ นี่คือธุรกิจนะ จำไว้ว่ามันคือธุรกิจ

ธุรกิจใช้ไหม

เพราะหากทำทางของเธอเหมือนมืออาชีพมากกว่านี้ เธอคงแสดงความยิ่งใหญ่ของสิ่งที่กำลังจะทำให้เขาเห็นได้ง่ายดาย แต่ตอนนี้กระทั่งตัวเธอเองยังไม่รู้สึกเลยว่า มันคือธุรกิจจริง

ข้อมูลที่เธอกำลังจะบอกแก่ราอูล เดอ ซาบลัง นั้นอาจเปลี่ยนชีวิตเขาได้ หรืออย่างน้อยก็ทำให้เขาเปลี่ยนมุมมองในชีวิตได้ไม่ใช่หรือ คารินบอกตัวเองว่าเธอจะต้องเล่นบทนี้อย่างระมัดระวัง เธอต้องทำได้ เพราะตอนนี้เธอกำลังประคองความรู้สึกอดีตจวนเจียนระเบิดอยู่กับตัว และไม่อยากจะให้มันระเบิดออกมาต่อหน้าเขา

เธอยื่นมือส่งไปข้างหน้าและฉีกยิ้มให้เขาอย่างรวดเร็ว ได้แต่หวังว่ามันจะช่วยกลบเกลื่อนอาการเซเพราะความกลัว และความหวั่นใจ เพราะทำทางของเขาสั้น

“ดิฉันชื่อคาริน คาริงตัน” เธอบอก

“คาริน...” เขาทวน กระดกลิ้นแน่นเสียงตัว ร.เรื้อชัดเจน เขาทำให้ชื่อที่ค่อนข้างไปทางคริสเตียนของเธอฟังดูเชิ่ขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ คิ้วดำเข้มเลิกขึ้นคล้ายสงสัย ขณะยื่นมือคว้านิ้วเล็กๆ ของเธอมาสัมผัส อนุญาตให้ตัวเองใช้นิ้วโป้งไล่ซอมือเล็กบางของเธอเบาๆ หากแต่สามารถสัมผัสกับจังหวะชีพจรที่เต้นร้วแรงได้ชัดเจน ตัวเธอแบบบางราวกับต้นกล้าไม้ที่ดูเหมือนจะล้มพังพาบลงได้ทุกเมื่อ เขาคิดในใจ “ผมรู้จักคุณหรือเปล่า ไม่ยากคุณหนานะ ทั้งๆ ที่คนอย่างผมไม่มีวันลืมหน้าคนสวยๆ แน่”

คนสวยๆ...เธอน่ะ สงสัยทำทางมืออาชีพของงานพิลึกๆ ขึ้นนี้จะปรากฏให้เขาเห็นในตอนนี้เอง แต่เธอไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นคนสวย เธอจะสวยได้ยังไงในเมื่อทั้งชีวิตที่ผ่านมาเธอเอาเวลาทั้งหมดทำแต่งงานๆ ส่วนเวลาที่เธอใช้ทำอะไรเพื่อตัวเองบ้างนะหรือ ส่วนใหญ่ก็หมดไปกับการตกหลุมรักผู้ชายที่ทำให้เธอรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเอง *น่าเกลียด* มากขึ้นเท่านั้นเอง

ลำคอเธอเหมือนจะหดตัวลงเมื่อสัมผัสกับกระโถนของเขา รวมถึงความอ่อนโยนของปลายนิ้วที่แตะสัมผัสนั้นด้วย เธอค่อยๆ ดึงมือออกมา

“ไม่หรอกค่ะ” เธอพูดแทบไม่หายใจ “เราไม่เคยพบกันมาก่อน”

“แล้วคุณมาที่นี่ทำไม” เขาตั้งคำถาม ดวงตาสีดำสนิทนั้นจ้องเธอ เข้มงวดกับแสงไฟสปอตไลท์ “ทำไมถึงตอนนี้คุณยังลังเล ไม่ยอมบอกฐานะของตัวเองมาเสียที ถ้าเป็นคนอื่นคงรีบพ่นมันออกมาด้วยกลัวว่าผมจะเตะโด่งออกไปที่ถนนด้านนอก” เขาพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “ผมค่อนข้างแปลกใจไม่น้อย และบอกตรงๆ นะครับมาดมัวชลธารังต้น ผู้ชายอย่างผมไม่ค่อยรู้สึกประหลาดใจกับใครเขาสักเท่าไร”

ผู้ชายอย่างผม เหนือช่างอดดีเหลือเกิน แต่ก็อย่างว่า เขาเป็นคนหน้าตาดี มีความสามารถที่จะทำอะไรก็ได้ตามที่ใจต้องการ เขาจะยอมอภัยให้ใครสักคนหนึ่งได้มากแค่ไหนกันนะ เธอนึกสงสัย เพราะตอนนี้ดวงตาสีดำสนิทนั้นแอบไปด้วยเปลวไฟลุกโชน ส่วนสีหน้าของเธอนั้นเหยเกไม่ผิดอะไรกับนางฟ้าตกสวรรค์

ดารินหันไปมองผู้ช่วยของเขา ที่เธอรู้ดีว่ากำลังนั่งฟังการสนทนา ระหว่างเธอและเขาอย่างตั้งอกตั้งใจ แม้จะพยายามทำเหมือนไม่สนใจฟัง ด้วยการจดจ่อกับงานตรงหน้าก็ตาม

“ฉันอยากขอบคุณกับคุณเป็นการส่วนตัวค่ะ” เธอพูดขึ้น

แล้วทำไมเขาต้องยอมเธอด้วย ราอุลหรือตามอง นี่เธอคิดว่าตัวเองเป็นคนหน้าตาดีแล้วจะขออะไรจากเขาก็ได้งั้นหรือ

จู่ๆ ความคิดด้านมืดอย่างหนึ่งก็แวบขึ้นมาในหัว เป็นความคิดที่เขาเคยลองใช้มาแล้วหลายครั้ง และล้มเหลวไปหลายครั้งแล้วเช่นกัน

“คุณกำลังจะคุยเรื่องสิทธิเรียกร้องของบุตรหรือเปล่า” เขาถาม